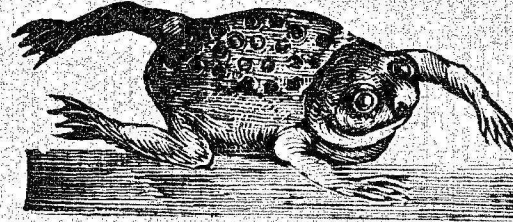

ΜΠΑΚΑΚΑΣ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ.

Εν Ἀθήναις	Φρ.	6
Εν ταῖς Ἐπαρχίαις	»	7
Εν τῷ Ἐξωτερικῷ	»	12
Διὰ τὰ Δημόσια Γραφεῖα	»	10

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΚΑΙ ΕΝΙΟΤΕ ΑΙΣ.

Οἱ κρατησαντες τὸν 2ον ἀριθμὸν θεωροῦνται συνδρομηταί.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΤΥΡΙΚΗ

—ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΑ 5 —

— ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΑ 5 —

ΕΙΔΑ ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ !

ΑΦΙΕΡΟΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΝ.

Ἦμουν α' ἓνα μεγαλώτατο μπαλόνι
 Καὶ βρέθηκ' ἀξαρνα ψηλά εἰς τὰ οὐράνια . . .
 Μέσα σέ κείο τὸ ἐναέριο βαζόνι
 Ἐγύριζαν διπρὸς μου οἱ κόσμοι σὰ ροδάνια
 Τόσο ὅπου μοῦ ἤρθε μιά φρικτὴ σκοτοβρα
 Σὲ κείνη τὴν ἀτέλειωτη ἀνακατοσύρα.

Ἐβλεπα ἀπὸ κείθε οὐλοὶ τοὶ ἀστέρες
 Τὸν ἥλιο τὴ Σελήνη τὸν Ἑρμῆ τὸν Ἄρη
 Καὶ ἓνα ἄλλο πλῆθος στρουγγυλοὶ σὰ σφαῖρες
 Σπαρμένοι εἰς τὸν οὐρανὸ μὲ πόση χάρι
 Ὅπου κ' ἐγὼ ἐπίστεψα εἰς τὸ θεῶ μου
 Καὶ εἶπα.—Ἐκεῖος θάπλασε καὶ τὸν ἑαυτὸ μου! . . .

Ἐστρουγγυρίζαν ἐκεῖνοι οὐλοὶ οἱ κόσμοι
 Κ' ἐγὼ μοναχὸς ἐστεκόμουν στὸν ἀέρα
 Τόσο ὅπου μοῦ ξέφυγε, καὶ εἶπα.— Δὶός μου
 Πῶς σ' εἶπα, καὶ νὰ κουνήσω οὐλοὶ τὸν αἰθέρα ! . . .
 Εἶπα τὸν ἴδιο λόγὸ μὲ τὸν Ἀρχιμ. Ἰδὴ
 Μὰ κείος τῆ εἶπε μόνον γιὰ τοὶ γῆς τ' ἀστρῆιδι.

Ὡς τόσο ἀνέβαινα ψηλά ψηλά ὅλο ἓνα
 Κι' ἀρχῆσαν νὰ θαμπόνοῦνε τὰ δῶά μου μάτια
 Ἦθελ' ἀκούα μιλία ὡς τριάντα ἓνα...
 Γιὰ ν' ἀνεβῶ εἰς τὰ οὐράνια παλάτια
 Ἐκεὶ ἔλεγα θὰ βρῶ τὸν ὕψιστο θεὸ μου
 Οὐλοὶ τὸ τάγμα τῶν ἀγγέλων, καὶ κάθε δικόμου!...

Αἱ fine ἀνέβηκα εἰς τοῦ Παραδείσου τὴ θύρα
 Καὶ ἐπερίμενα ἀπὸ ἕνω νὰ μ' ἀνοίξουν . . .
 Ἐζόγουν γροικιάω νὰ χτυπήν μιά σφύρα
 Ν' ἀνοίξῃ μιά πόρτα, καὶ νὰ μὲ τραβήξουν
 — Εἶσαι, μοῦ λένε, μοναχὸς σου ; —Ναί ! τοὶ εἶπα !
 — Ἐμπα λοιπὸ γιὰ θὰ σφαλλήσουμε τὴν τρύπα.

Ἐρπῆκα ! . . . Ὁ Παναγιώτατε θεῶ μου !
 — Γιατί τὸν εἶχα ποιά ἔμπρὸς μου . . . τὸν θεωροῦσα —
 Τέτοιονε δὲ σὲ φανταζόμουνε ποτέ μου
 Ἄνδρῆσι ! . . . ὕψίστατα ! . . . ὅτε μπόρῃσα
 Νὰ φαντασθῶ γιὰ τὴν προσοικιότητά σου
 Γιατί τί εἶμαι ἐγὼ, ὅμπρὸς σὴν ἀρεταῖά σου ;

— Σκασμὸς μοῦ λέει στὸ καινὸ σου ἔσχατο βιβλίον !
 Νὰ μὴ σοῦ σοῖζω μὴ γροβὰ εἰς τὰ μουσούδια
 Καὶ σὲ μεταμορφώσω στὴ στιγμή ὡς τὴν μεταίθεα
 Ἐκεῖ πού φιάνετα στὴ γῆρας ἀπ' τὰ βάθια
 Γλυκῆ, ἀγύστες, τασκατάνοι, δολοφῶνοι
 Ψεύταις, μογχοὶ, ἐπίδοχοὶ ἀσυνείρηταί, ματσάνοι.

Ἐσὺ μουρὸ, μοῦ λέει, εἶσαι ἀπ' τοὶ γῆς τὰ μέρα
 Καὶ μάλιστα κατὰρσαι ἀπ' τὴν Ἑλλάδα !
 Μουρὸ ἐγὼ θὰ ἐξελείψω ἐκεῖ τ' ἀστέρη
 Γιατί ποῦ ἐκάρηττασε καὶ σιγαμάδα
 Δὲν ἔγινε ἀλλὰ δουλειά . . . κτεριπυλχανάδες
 Καὶ ὅς τοῦ πάσα μέρα ὀρθὰ καὶ καναδέες.

Κρίνται κουνούπια ! ἐγὼ σὰς ἐστειλά στὴ γῆ μου
 Γιατί δὲν ἤξερε κανεὶς ποῦ νὰ σὰς βάλῃ
 Καὶ σεῖς ἀπὸ τὴν κλιωμένη τὴν πολλή μου
 Παρασηκώσατε, καναρίδες, κροάκι
 Καλὰ μοῦ ἔλεγε τοὶ ἄλλοις καὶ ὁ Δάντες.
 Πὼς καταντήσατε τοῦ κόσμου οἱ ποῖο μπιρμπάντες!.

Ἔτσι μοῦ εἶπε . . . κ' ἀπ' τὸ ποδὶ εὐθύς μ' ἀποπάζει
 Καὶ λέει τοὶ ἅγιοι. — Κάμετε λίγο τόπο!..
 Νὰ σφεντονιάρω εἰς ἴσθ' ἀπειρο γιὰ χάρι
 Ἔταῦτό τὸ infame εἶδος τῶν ἀθρώπων! . . .
 Εἶπε . . . καὶ βρέθηκα εἰς τὸ κενὸ γαυμένους
 Ευπνώ . . . ἤμουν στὸ πάτομά μου ἐπαλκουμένους

Ο ΜΩΡΟΣ — ΤΑ ΜΩΡΑ.

Ἦτο ἡ δευτέρα ὥρα μετὰ μεσημέριαν. Πλῆθος πολὺ μωρῶν, ξεχωραμένων, τούτεστιν ὑπερβάντων τὴν μέσθην ἡλικίαν, διδασκάλων πάσης ἡλικίας ὑπαγομένων ὅπως δῆποτε εἰς τὰς ἄνω δύο κατηγορίας, καὶ τινῶν ἄλλων ὠρίμου μὲν ἡλικίας ἀλλὰ διαφορουμένης διανοητικῆς καταστάσεως, συνέρρον πανταχόθεν τῆς πόλεως μας ἔξωθεν τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου, τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν.

Ἐβλεπέ τις ομάδας, ομάδας παιδῶν οὐχὶ ἄνω τῶν δέκα ἐτῶν καὶ οὐχὶ κάτω τῶν ἐβδομήκοντα· νήπια θηλάζοντα ἔτι, μετὰ τῆς τροφῆς τῶν συνοδευομένης καὶ ὑπὸ τοῦ ἐξαδέλφου τῆς πρὸς περισσοτέραν ἀσφάλειαν· παιδας ὑπερβάντας τὴν νηπιακὴν ἡλικίαν συνοδευομένους ὑπὸ παιδαγωγῶν καὶ ὑπηρετριῶν αἰτινες ἔχουσιν ἀκόμη carta bianca, ὡς μὴ δηλωθεῖσαι εἰς τὰ βιβλία τῆς ἀστυνομίας.

Συγκλητικὸν ὡσαύτως θέαμα παρίστα καὶ ἡ ἐμφάνις τῶν ἀπόρων παιδῶν, οἵτινες κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην μετέβαινον καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ θέατρον πρὸς ἀναψυγὴν, ὀδηγούμενοι ὑπὸ μέλους τινὸς τοῦ Παρνάσσου ἐντεταλμένου τὴν ἐπιβλεψὴν τοῦ ἄνθους αὐτοῦ τῆς ἐλληνικῆς νεολαίας.

Ἐννοεῖται, ὅτι τὰ παιδιά δὲν περιορίσθησαν εἰς μόνον τὰ ἄρρενα ἄλλ' ἦσαν μετὰ τούτων καὶ θήλαι ἀναμῆξ, τῆς αὐτῆς ἡλικίας τούτεστιν οὐχὶ ἄνω τῶν δέκα καὶ οὐχὶ κάτω τῶν πενήκοντα ἐτῶν.

Τὰ τελευταῖα ταῦτα εἰσὶν ἀκαλοῦμενα γεροντοκόριττα. Ἐν τούτοις δὲν ἐλείψαν καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀπερωθεῖσαν εἰς τὰ παιδιά, (ἅτινα ἤδη εἰσῆρχοντο τὸ πρῶτον, εἰς νέον βωτισκὸν σταδῖον, εἰς τὸ σταδῖον τοῦ θεατρῖστου, καὶ ἐναρξάντο τὸ σ ἀδίον τῶν αὐτοῦ ἐποιήσαντο διὰ τῶν cloches de corneville), ἐν τούτοις λέγουμεν, καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν ἐλείψαν καὶ τρυφεροὶ τινες σκυνοὶ, ἀλλὰ τούτο ἐξαιρετικῶς, καὶ ἐνεκα τῆς μεγάλης ἀδυναμίας ἣν ἔχουσιν τινες πρὸς τὰ κ ο υ δ ο ῦ ν ι α τ ῆ ς Κ ε ρ ρ α π ο υ π ο λ ε ω ς.

Εἶχε κινεῖσαι σκάνει ἡ τρίτη μ.μ. ὥρα, καὶ ἅπαν ἐκείνο τὸ πλῆθος τῶν παιδῶν κρατούντων καρτσάκια, ἀλογάκια, φουσκὰς, κούβλας, τρουμπέτας, τόπια, καὶ πλεῖστα ἄλλα παιγνιδάκια εἰσῆρχοντο εἰς τὸ θέατρον παινηγρικῶς καὶ ἀρειμανίως.

Μικρὰ συμπέσεις ἐπισυμβῆσαν κατὰ τὴν εἴσοδον μετὰ τῶν ὑπηρετριῶν καὶ τῶν ἐξαδελφῶν τῶν, ἐνεκα τῆς πληθούς τῶν συνεισερχομένων, συνετάραξεν ἐπὶ ὀλίγον ὅλον ἐκείνο τὸ κῆμα τῶν εισερχόντων, ἀλλὰ πάραυτα, ἐπεμβάσης τῆς ἀστυνομίας, ἐπανήλθεν ἡ ἀρμονία καὶ ἡ τάξις καθ' ἅπαν τὸ πλῆθος.

Καὶ τώρα ἐν τῇ αἴθρῃ τοῦ θεάτρου... Ἡ δεξιὰ αὐτῆς πτέρυξ εἶχεν ὀρθῆ διὰ τὰ παιδιά μὴδὲ τῶν ἐδωλιῶν τῶν

ἁξιωματικῶν ἐξαιρουμένων, τὰ ὅποια ἐσπευσαν νὰ καταλάβωσι οἱ στρατιωτικὸν κάπως ἔχοντες τὸ φρόνημα παιδῆς, διακρινόμενοι ἐκ μιᾶς τρουμπέτας τὴν ὁποίαν ἐκράτουν, ἢ καὶ ἐξ ἑνὸς ξίφους ἢ καὶ ἑνὸς ὅπλου ἀνηρημένου ἐπὶ τοῦ ὤμου τῶν. — Ὅλοι αὐτοὶ les petits bonhommes κατέλαβον τὰς ἐδρας τῶν ἁξιωματικῶν.

Τὸ ἐπίλοιπον τῆς πτέρυγος αὐτῆς κατεῖχτο ἐπίσης ὑπὸ παιδῶν ἀλλὰ μικροτέρως ἡλικίας καὶ εἰρηνοφιώτερον κάπως ἔχόντων τὸ φρόνημα.

Ἡ ἀριστερὰ πτέρυξ κατεῖχτο ὑπὸ παιδῶν ὡσαυτῶς καὶ οἰονεὶ παιδῶν, τούτεστιν διδασκάλων καὶ ἀπομωραμένων.

Τὰ θεωρεῖα μέχρι τῆς τρίτης σειρᾶς ἦσαν ἐπίσης μεστὰ παιδῶν παριστάνοντα χ ε λ ι δ ο ν ο φ ω λ ι α ῖ ς, ἢ καὶ ἡμικύκλια τάξεων ἀλληλοδιδασκτικοῦ σχολείου.

Ἡ τρίτη σειρά καὶ τὸ ὑπερῶν κατεῖχτο ὑπὸ τῶν ἀπόρων παιδῶν ἐν σιγῇ θεωμένων τὰ περὶ αὐτοὺς, καὶ ἀναμενῶν ἐν ἀνυπομονῆσιν τὴν ἐναρξὴν τῆς πανηγύρεως.

Αἰφνδιῶς ἀνοίγει ἡ σκηνή, καὶ τὰ παιδιά ἅπαξ ἅπαντα στρέφουσι τὰ βλέμματά τῶν πρὸς τὸ πρωτοφανές αὐτὸ φαινόμενον. Ἦτο ἡ πρώτη ἐντύπωσις, ἥτις τοιαύτην τοῖς ἐπορξένησαν αἰσθησιν, ὥστε τὰ ἐκράτησαν ἐφ' ἱκανὴν ὥραν ἐν νεκρικῇ σιγῇ· βαθμηδὸν ὁμως ἐξοικειώθησαν ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε πρὶν ἔτι τελειώσῃ ἡ πρώτη πράξις, ἀνέλθον ἅπαντα τὴν προτέραν αὐτῶν ζωηρότητα, ἐνδεικνυομένην ἐκαστοτε εἰς τὴν ἀκατάσχετον φλυαρίαν τῶν. — ἀκούσατε μερικὸς διαλόγους.

— Γεωργιάκη ξέρεις αὔριο γραμματικὴ ;
— Τὴν ξέρω καὶ μένε νεράκι . . .
— Ἄμ, δέ ;
— Νὰ χαρῶ τὸν μπαμπά μου ; Θέλεις νὰ στὴν πῶ ; ..
Τὰ λήγοντα εἰς ἄ λ ρ α καθαρὸν καὶ τὰ εἰς ῥ α καὶ τινὰ κύρια ὀνόματα καθὼς τὸ Λήδα, Γέλα, Φιλομήλα, Ἄνδρομέδα . . . ἐν συνιστικῶν σ . . . σ . . . διέκοψε τὸν ἄνω διάλογον τῶν μικρῶν οὐλῶν.
Καὶ τώρα ἐκ τινος θεωρεῖου τῆς τρίτης σειρᾶς
— ῥέ Μιστόκλη ! τὰ κόβουμε ! !
— Σὺ πᾶ ῥέ ἐδῶ εἶναι θέατρο ! . . τί τὸ πῆρες γιὰ ὑπνοτήριον ;
— Σκασιὸς ῥέ ν' ἀκούσωμε ! . . καὶ ἠκούσθησαν ἄλλαι φωναὶ, καὶ ἀντήχησαν εὐάριθμοι κ α ρ ε ἰ δ ι α ῖ ς .
Ἐν τούτοις ἐτελείωσεν ἡ πρώτη πράξις.

Κατὰ τὸ διάλειμμα ὅλη ἐκείνη ἡ αἴθουσα μετετράπη εἰς παραμονὴν τῆς πρώτης τοῦ ἔτους· σφυρίγματα, χειροκροτήματα, λογομαχίαι, τόπια, φουσκὰς, τρουμπέτας ἐπλήρωσαν ἅπαν τὸ θέατρον.

Ἄρχεται ἡ δευτέρα πράξις.
Τὰ παιδιά σιγῶσι καὶ πάλιν, καὶ ἡ παράστασις ἀρχεται. Ἐν τῇ σιγῇ ἐκείνῃ, καὶ ῥέ τινος θεωρεῖου ἀκούεται μία φωνὴ ἀποτεινομένη πρὸς τὰ ἀντικεῖνα θεωρεῖα.
— Περικλῆ ! ἔχουμε αὔριο σχολεῖο ;

Μετὰ τινὰ λεπτὰ ἔρχεται παίδιον τι ὅπερ πρὸς σκηνὴν ἀφῆκε τὴν θέσιν του, καὶ τὴν εὐρίσκει κατεληλυμένην παρὰ τινος ἄλλου ὀλίγον μεγαλειτέρου.

— Σήκω ἀπὸ κεῖ σὲ παρακαλῶ . . . εἶναι ἡ θέσι μου αὐτὴ ὅπου κάθῃσαι.

— Τώρα πῆγαινε νὰ βρῆς ἄλλη ! τί ; ἀγορασμένη τὴν ἔχεις ;

— Σοῦ εἶπα νὰ φύγῃς γιὰτί θὰ τὸ πῶ αὔριο τοῦ δάσκαλου ! ..

— Δὲν πᾶς νὰ τὸ πῆς καὶ τῆς δασκάλας ;
— Σοῦ εἶπα νὰ φύγῃς τὸ ξέρεις ; γιὰτί θὰ τὸ ῥ. ὁ. ὁ. πῶ τοῦ μπᾶ . . . μπᾶ . . . μπᾶ μου . . . οὐ . . . οὐ . . . καὶ ἐξερράγη εἰς θρήνους γοερούς ! ! .

Ἐν τούτοις ἐν ο ὕ σ τ ἀντήχησε, καὶ ὡς ἐκ συνθήματος πάντα τὰ παιδιά ἐπανέλαβον τὸ αὐτὸ ο ὕ σ τ ἀφρομὴν ζητοῦντα νὰ διακόψωσι τὴν μονότονον ἐκείνην σιωπὴν Ἐτραγῶδει τότε ὁ Τένωρος . . .

Ἐκ τοῦ ὑπερώου.
— Τί εἶναι ῥέ Θανατάκια, αὐτὸς τοῦ τοῦ φωνάζουσε ο ὕ σ τ !
— Σκάσε ῥέ νὰ κούτωμε ! εἶναι ὁ μ. π. ν. ὁ ρ. ο. !

Ἐτελείωσε καὶ ἡ δευτέρα πράξις καὶ ἐπρόκειτο ν' ἀρχίσῃ ἡ τρίτη.

Ὅλιγα λεπτὰ πρὶν ἢ ἐγεσθῇ ἡ αὐλαία, μεγάλη ἀταξία καὶ γενικὴ, οὕτως εἰπεῖν, ἀναστάτωσις ἐπέκοπται εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ θεάτρου, προσελθούσα ἐκ τῆς ἀποχωρήσεως τῶν ὑπηρετριῶν, τροφῶν καὶ παιδαγωγῶν ἀπόσυρόντων καὶ τὰ μικρὰς ἡλικίας τέκνα. . .

Ἐπρόκειτο νὰ παρουσιασθῇ ἡ σκηνὴ τῶν φαντασμάτων . . . καὶ λοιπὸν π α τ ε ῖ ς μ ε π ἄ τ ῶ σ ε ἐξήρχοντο, ὅπως ἀπουσιάζουσι κατὰ τὴν σκηνὴν αὐτὴν τὰ παιδιά.

Τινὰ τούτων κλαυθμηρίζοντα ἠρώτων τὴν συνοδόν των.
— Ὅθ φύγωμε τώρα ;
— Ὅχι, μάτια μου ! θὰ ἐπ α ν ῥ ῥ ῶ μ ε ν π ἄ λ λ ι διέκοπτεν αἰζόμενον τὸ δουλικὸν . . . τώρα εἶναι μ. π. ο. μ. π. ο. ὕ λ ι α ς ! . .

Μετὰ τινὰ λεπτὰ ἡ αἴθουσα κατὰ τὸ ἤμισυ μόνον πληρῆς, ἐπανέκτησε τὴν προτερὰν αὐτῆς ἡσυχίαν καὶ ἤρχισεν ἡ τρίτη πράξις.

Κατ' αὐτὴν ἐκ τοῦ ὑπερώου
— Ζαῦμάκο . . . ῥέ Ζαῦμάκο ! . . πᾶς στὸ νεκροταφεῖο τὰ μετάνυχτα ;

Τί λές ῥέ κουτομόγια ; Ἐμεῖς ἐκεῖ τὰ κόβουμε γιὰτί φοραῖς.
— Ἄμ, δὲν πᾶς ἂν ἔχῃς τύχη ;
Νὰ κωθῶνι ! . . (καὶ τοῦ σκάζει μιὰ καρδιά).
— Τί χτυπᾶς ῥέ πούσ . . .
— Σωπάτε ῥέ μὰ τὴν Παναγία ! Ἐμεῖς ἐδῶ τὸ καταντήσαμε χειρότερα κ' ἀπ' τὴ Βουλιά ! . . .

Ἐν τούτοις ἐτελείωσε καὶ ἡ τρίτη πράξις.

Καὶ τὸ ἀπουσιάζει πλῆθος συνέρρον ἐκ νέου ἔπειτα κατελάθει τὰς θέσεις του.

Ἦδη ἡ αἴθουσα ἐπληροῦτο ἀπὸ μιαν ὄσσην ὑπόμνησον πλῆθος ἀπαντρωμένην εἰς τὴν βερερικὴν ἡλικίαν· κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἱκανὰ βρέθη ἀπετέλλειν μέρος τῆς παιδικῆς ἐκείνης συναναστροφῆς.

Ἐρχισε καὶ ἡ τετάρτη πράξις.
Ἐν ἀπὸ τὰ βρέθη κοιμώμενον, κινηθῆναι ἢ ἀνοῦναι ὅθεν διαπάραιε τὴν ἡσυχίαν ὅλου τοῦ ἀκουσθησίου, ὅτι ὁ ζῦτατα γ ο ὐ α , γ ο ὐ α ἀντήχησαν καθ' ὅλην τὴν αἴθουσαν. Ἄλλ' ἡ παραμὰνα τὸ καθήσυχασε φελλί, αὐτὰ . . . τὸ γκωσσον
νάνι νὰ μου κἀνι νάνι
καὶ ὅπου τὰ πονεὶ νὰ γιάνη.

Ἦδη ἐτελείωσε καὶ ἡ τετάρτη πράξις, καὶ τὰ παιδιά ὅλα ἀπῆρχοντο ἐν μερίστῃ μελοχρηστῇ ἀναλογίζόμενα τὴν αὐριανὴν γ ρ α μ ῖ α τ ῆ ς ἡ ἡ .

Καὶ κατὰ τὴν ἐξοδον.
— Φοβεθῆκαε τὰ φαντάσματα Γιάγκο ;
— Ὅχι, καὶ μένε ! ἐγὼ φοβούμαι περισσότερο τὸ καλέζω αὔριο, καὶ ὅσο τὸν θυροῦμαι ῥέ πιάνει σπασιμάς.
— Καὶ ἐγὼ καὶ μένε τὸ Σιμπούλο ! . . .
Καὶ μετὰ τῶν ἀπόρων παιδῶν.
— ῥέ Κοκκάκια τί ἐκατάλαβες ἀπὸ τῆς κ α μ π ἄ ν α ς τ ῆ ς κ ε ρ α τ ι α ς ;
— Τίποτε ῥέ μὰ τὴν Παναγία ! αὐτὰ δὲν εἶναι γιὰ μᾶς εἶναι γιὰ τοὺς πλούσιους ! ! !

ΓΕΩΡΓΙΑΝΤΑΡΑΣ ΙΑΚΩΒΑΤΟΣ

Ἐνας ὅπου τὸ χαμογελοῦ τοῦ δαγκάνει
Ἐπὸς τὸ βλέμμα του εἶναι τοῦ λύκου βλέμμα
Ἐπὸς πατάει στὸ βῆμα καὶ στασιάζει τὸ πιάσει
Κι' ὅπου στὴ θεὰ του παρῶναι καθενὸς τὸ αἶμα
Ἐνας π' ὅταν φωνῇ φωνάζει νάτος νάτος
Εἶναι ὁ Γεωργιάνταρας ὁ Ἰακωβάτος

Ἐνας ὅπου στὰ χεῖρα πιάνει τὸ Λοκρούνη
Κι' ὅπου τὸν βγάξει σὲ λίγα λεπτὰ τουλοῦμι
Καὶ ὕστερα ἀπὸ τούτον πιάνει τὸ Παλλάκι
Καὶ τὸ τινάζει, σὴν τὴ γάτα ἐνα κορνελάκι
Ἐνας π' ὅταν φωνῇ φωνάζου νάτος νάτος
Εἶναι ὁ Γεωργιάνταρας ὁ Ἰακωβάτος

ΛΟΜΒΑΡΔΟΣ.

Λομβάρδο ο Λομβάρδος εις τὸ βῆμα
Καὶ μιλῶν με πατριωτισμῷ
— Έκαμαν, εἶπε, τὴν Ἑλλάδα ανῆμα
Κ' ἔθελον ὅλο τὸν ἑλληνισμὸ!...
Ἔλεγε αὐτὰ με τὴ συνείδησί του
Γιατὶ ἐρκίζονταν εἰς τὴν τιμὴ του

εἶπε λόγια γιὰ τὸ Δελφικόν
Πῶς δὲν ἐνόησε τὸ ζήτημα καλά...
Αὐτὸς μπορούσε ποῖο δουλειὰ νὰ κάνη
Με λόγια τοῦ ἠ' ἀράδιαζε πολλὰ
Καὶ λέγε αὐτὰ με τὴν πεποίθησί του
Γιατὶ ἐρκίζονταν εἰς τὴν τιμὴ του

Καὶ εἶπε πῶς στὰ οικονομικά μας
Δὲν ἔδωκαν καθόλου προσοχὴ
Καὶ πῶς τόσα καὶ τόσα ἐξοδά μας
Ἐκαταντῆσαν τὴν πατρίδα μας φτωχῇ
Αὐτὰ εἶπε με τὴν συνείδησί του
Γιατὶ ἐρκίζονταν εἰς τὴν τιμὴ του

Συνειθισμένα πάντα κοιρολόγια
Με πῆρνανται, κυρ Κωνσταντή, ποτὲ
Μπρεβὲ καίτοι ἔπαιζαν με τὰ λόγια
Νὰ δὴν με τὰ πῆρνανται ἀναπῆρτε!
Καὶ τὴν πῆρναν με τὰ λόγια κανεὶς δίνει
Με τὴν πῆρναν με τὰ λόγια ὅσο ἕνα καρδίαν...

Τὸν Κρόμιον, ὅταν πῆρναν τὴν τιμὴν...

Τὸν Κρόμιον, ὅταν πῆρναν τὴν τιμὴν...

Τὸν Κρόμιον, ὅταν πῆρναν τὴν τιμὴν...

Τὸν Κρόμιον, ὅταν πῆρναν τὴν τιμὴν...

Τὴν ἀπὸ τοῦ βουλευτικοῦ ἀξιωματοῦ παραίτησιν τοῦ κ.
Δομβάρδου ὅπως μὴ φανῆ ἐπιλήσιμων τῆς πρὸς τὸν
Ζηκύνθιον λαὸν πανδήμου ὑποσχέσεως αὐτοῦ.

Τὸν μὴ σχηματισμὸν ἢ τὴν μὴ συμπλήρωσιν ἑλληνικοῦ ὑ-
πουργείου ἐνεκεν μὴ ἀποδοχῆς τῶν χαρτοφυλακίων παρ'
ἐκείνων πρὸς οὓς ταῦτα προσφέρονται.

Τὴν ἔλλειψιν Λατινικῶν καὶ Ἰσπανικῶν ἐκ τῶν ἀγορεύ-
σεων τοῦ κ. Τζάνε.

Τί δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζη τις.

Τὸ ἰσοζύγιον ἐν τῷ ἑλληνικῷ προϋπολογισμῷ.

Τὴν κατάνησιν τῶν Νέων Ἰδεῶν ὑπὸ τοῦ ἑλλ-
νικοῦ ἢ οἰουδήποτε ἄλλου λαοῦ.

Τὴν λύσιν τοῦ ἑλληνικοῦ ζητήματος ὑπὸ τῆς ἐφορίου
ἑλληνοτουρκικῆς ἐπιτροπῆς.

Τὴν στείρωσιν τῆς Μούτης τοῦ γυμνασιάρχου Ἄντων-
νιάδου ἐνόσω υπάρχουνε λέξεις ἐκ τῆς καταλλήλου το-
ποθετήσεως τῶν ὁποιῶν δύανται νὰ κατασκευασθῶσι στί-
χοι οἵτινες κατ' αὐτὸν οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ οὐλομοὶ λέξεων
ἐξ ὠρισμένου αριθμοῦ ἀποτελούμενοι συλλαβῶν.

Τί πρέπει νὰ λυπῆται τις.

Τὸν κύριον Μεσηνέζην ὅταν πῆρναν τὴν τιμὴν...

Τὸν Φιλήμονα ὅταν πῆρναν τὴν τιμὴν...

Τὸν Κρόμιον, ὅταν πῆρναν τὴν τιμὴν...

ΑΝΟΡΩΠΟΣ — ΘΕΟΣ.

Ἄν εἶν' ἀνθρώπος οὐ κατ' εὐνοίαν
Μὲ τὸ Θεὸ πικρὰ πῆρναν καὶ ὀδύνην τῶν
Λέ ἐξέσω τί τὸ βῆμα τὸ χροῖον
Ἄλλ' αὐτὸς ὁ βλαστὴρ τῆς τῆρας τῶν

Φαντάσου ὁ Θεὸς χιονίστρας νάχη
Ἡ καὶ ποδάριον μ' ἕνα ποταμὸν
Φαντάσου γὰ τὸν ἐπίεσιν τῶν
Ἡ καὶ βροχίαν τῶν ποταμῶν...

ΚΟΙΤΑΞ ΚΟΙΤΑΞ.

Τὸ ὄμορφο παιδί ὁ Χατζηδόμητριον ἀπὸ
παιχθὲς παῦ ὁ Δήμαρχος μας λείπει εἰς τὸ κύνειον. Καὶ δη-
μαρξοῦ με τὰ σωσά του, κατὰ τῆς πρὸς τὸν
γιαλίζουσαν καθίστρας, πῶς μορφοῦν νὰ ἴδῃς τὸ πρῶτον
πο σοῦ.

Δύο μικὰ παιδιὰ λαμβάνουσι πρὸς τὸν κύνειον τῶν 60
λεπτὰ διὰ νὰ φάσῃ ὅσο γλυκὰ τῆς σαρδέλλης τῶν
βασιλίων εἰς τὸ Σολομεῖον καὶ καθίστρας bien poses.

— Τί ἀγαπᾷτε, κύριοι, τὰ ἐρωτᾷ τὸ γαῖον...
— Ὁ Θεὸς μας εὐνοῦν τὸν πρῶτον τῶν λατῶν
τοῦ λέγει μετ' ὅσο ὑπεροπτικῶ καὶ ἐπιβιβάζοντος ὁ
πικρῆς Γιάγκος.

— Ποῖον εἶναι τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς οικονομολογικῆς
πικρῆς...
— Νὰ γινῆτε ποτὲ εἶναι τὸ μὲν ὅλον τῶν ἀγαθῶν
πικρῶν!...

ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ.

Ἄν πρὸς κοινὸν με οὓς τῶν κανόνων τῆς καλλι-
στροφίας με ὄμορπον τῶν καὶ μεγαλῶν glacie ἐξέσωσεν ὁ
κ. Μαρξοῦ, εὐπορήσαντες τὸν κοινὸν καὶ ὄμορπον ὀ-
δὸν.

Ἐπὶ τοῦ βιβλίου αὐτοῦ δύναται νὰ εἶπῃ τις resurre-
dit rem principale. τὸ κύριον ἐδῶ εἶναι τὸ πρῶτον κοιν-
ὸν βιβλίον, τὸ δευτερευόντων εἶναι τὸ παρεχόμενον
αὐτοῦ.

Τὸ βιβλίον αὐτὸ ἀρκεῖ ὁ συγγραφεὺς εἰς ὄμιλον
τῶν κοινῶν τῶν ζῶντων, καὶ τῶν παρεχόμενων εἰς τὴν ἀνω-
νάριον μανίας.

Τὸν κ. Μπούμπουλην ὅταν δὲν ἔχη πλέον τίπο-
τε νὰ εἰπῇ εἰς τὴν θάλασσαν.

Τὸν κ. Αὐγερινόν, ὅταν ἐνφ' καταγίνεται σπου-
δαίως εἰς τὴν ἐκκοκάλισιν χοιριδίου ἢ μεκελάσας καὶ τῶν
συμπαρομαρτούντων εὐρίσκειται εἰς τὴν ἀνάγκην ἰχνόμενος
περ καὶ χειμάρρους ἐκτοξεύων βλασφημιῶν νὰ διακόψῃ τὸ
γεῦμα ὅπως παρευρεθῇ εἰς ἐκτάκτως συγκροτηθὲν ὑπουργι-
κὸν συμβούλιον.

Τοὺς ἀδελφοὺς Χαρολαμπάκην καὶ Νικολέ-
τον Ἰκωδάους, ὅταν πρῶτασις τις τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῶν
Γεωργαντᾶρα δὲν γίνηται ἀποδεκτὴ.

Τί πρέπει νὰ θαυμάζη τις

Τὸν Νικολοπούλον διασημύονται τὰ ἡμέλια
αὐτοῦ κατὰ τῶν ἐκλογικῶν ἐπευβάσεων καὶ τῆς τῶν συ-
νειδήσεων διαφθορᾶς.

Τὸν Συνοδινόν καὶ Κασσανδορὸν μασιζόν-
ται ἀνελθῶς τὴν νομικὴν ἀνάθειαν τοῦ Καλλιγᾶ.

Τὸν Δουζίναν, προσπαθόντα νὰ ἀνυψώσῃ τὰ ζη-
τήματα δι' ἀνάλογον ἀνυψώσεως τῆς φωνῆς αὐτοῦ.

Τὸν βουλευτὴν Ἰάλλην ἐπιτιμῶντα τοὺς συνάδε-
λους τοῦ ἐπὶ ἔλλειψιν ἀβρότητα καὶ τραχύτητα γλώσσας.

Τοὺς ἐν τῷ ἑλληνικῷ κοινοβουλίῳ καὶ δὴ καὶ μετὰ πάθος
καὶ στοῦσου ἀγορεύοντες βουλευτᾶς ὡς καὶ τοὺς μετὰ προ-
σοχῆς ἀκροαμένους αὐτῶν συναδέλφους τῶν, ἀφῶ οἱ μὲν
ἀγορεύοντες οὐτε πιστεύουσιν εἰς ὅσα λέγουσι, οὐτε ἐπι-
ζοῦν ὅτι θὰ πείσῃσι τίνα αὐτῶν ἀκούοντων, οἱ δὲ ἀκροα-
μένοι οὐτε περὶ τῆς καλῆς πίστεως τῶν ἀγορευόντων ἀμ-
φιβάλλουσιν, οὐτε ἐκ τῶν ἀγορευῶντων εἶναι διατεθειμένοι
τὸ παράπαν νὰ πείσῃσιν.

Τί πρέπει νὰ φοβῆται.

Τὸν Κρέμον, ὅταν σὲ προσφωνῇ.

Τὸν Ζαῖμν, ὅταν συμπράττης μετ' αὐτοῦ.

Ἐκ τῶν Μεγάρων συναντήθησαν ἐρχόμενοι χωρικοί μὲ Ἀθηναίους.

— Γιὰ σὰς παιδιὰ, ποῦθε ἐρχεσθε; ἐρωτῶσιν οἱ πελευ-
ταῖοι τοὺς Μεγάρους.

— Ἀπὸ τὰ κτήματα τοῦ Λουβάργου! . . .

— Ἄμ! πὼς ρέ; ἔχει ὁ Ἀρχιρῶμης κτήματα στὰ Με-
γαρα;

— Ἄμ πὼς; δὲν ἔχει ἐκεῖνο ποῦ τὸν ἔκανε βουλευτὴ;
καὶ δὲν ἔχει κι' ἄλλα ποῦ θὰ πᾶρη ἀπὸ δῶ καὶ μπρὸς;

Ὁ κ. Λουβάρδος ὁμιλῶν ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς
ὑπέμνησεν εἰς τὸν πρωθυπουργὸν τὸ γνωστὸν ἄνωγμά του
ζεσε καὶ σὰς γνωρίζομεν! . . . Παρεκάλεσε καταπιν αὐτὸν
νὰ μὴ κλησθῆται νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ὡς πρὸς δικαστικούς
τινας διορισμοὺς δι' οὓς ὁ πρωθυπουργὸς ἔλλοπε τὸν
ἐμῆθηρ. Αὐτὰ ὅλα καλὰ . . . Ἄλλ' ἔντις κῆρι
Λουβάρδε, ἀφοῦ δὲν ἀφῆκες τίποτε ἀπαρτήρητον εἰς τὸν
οἰκουμένικόν ἐκεῖνον λόγον σου, διατὶ ἐλητηρόνησες ἐκ εἰ-
ν ο τ ὁ μ ι κ ρ ὸ κ ι ο υ σ ο ὑ ρ ἄ κ ι ὄ περ ἀφορᾷ εἰς τὴν
τι μ ἦ ν σου;

* *

Ἐκ τοῦ λόγου τοῦ Λουβάρδου.

«Γνωρίζετε κύριε πρωθυπουργέ, ὅτι ὁ Θερινὸς ἤτο Ζα-
κύνθιος, καὶ ὁχι Μεσολογγίτης, ὁ Σκούλης ἤτο Κερκυ-
ραῖος, καὶ ὁχι Μεσολογγίτης, καὶ ὁ Κλαδᾶς ἤτο Κεφαλλω-
νίτης καὶ ὁχι Μεσολογγίτης . . . .

Ῥ ο ὑ ρ ο ς. Ἦμπορεῖ νὰ εἶπε τοῦ Λουβάρδου, καὶ κατὰ
λάθος ἐγγράρῃ εἰς τὰ πρακτικά τοῦ Τρικοῦπῃ! . . .

Λ ο υ β ἄ ρ δ ο ς. Εἶσαι εὐφυῆς εἰς τὰς διαλοπὰς, ἀλλ'
ἐδῶ ἀπέτυχες.

Τ ι ν ἑ ς (πρὸς τὸν Λουβάρδον). Λάσπη ἢ δουλειὰ σου! . .

* *

Πρὸς τὸν Οἰκονόμου.

Παλαμίδα σου μυρίζει ντεϊμεντέ νὰ φᾶς κολοιῶ.

Ὁ Μουσικὸς Σύλλογος Ὁ ρ φ ε ὕ ς μ' ὄλην τὴν ἀντιδρα-
σιν τὴν ὁποῖαν εὐρίσκει εἰς τὸν ἀμουσικώτατον αὐτὸν τό-
πον μας, ἀπαρρᾶκτικῶς ὡς ἡ ἐπιστήμη συναντᾷ ἀντιδρά-
σεις εἰσερχομένη εἰς σφαῖραν κομπογιανιτῶν, ἐννοεῖ νὰ προ-
σθεύσῃ καὶ προσθεύει ἀληθῶς.

Ἐχει ἐπὶ τοῦ παρόντος δραστήριον πρόεδρον καὶ ἀντι-
πρόεδρον ἐπιμελεῖ. ἱκανὰ μέλη, καὶ αἰσθημα πολὺ θερμὸν
πρὸς τὴν μουσικὴν.

Ὁ Σύλλογος αὐτὸς ἔχει ἀνάγκην προστασίας καὶ ἀρω-
γῆς τῶρα εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ βίου του, διὰ νὰ χρησιμεύῃ
ποτέ ὡς πυρὴν ἀναπτύξεως μουσικοῦ αἰσθήματος.

ΔΙΚΗ «ΡΑΜΠΑΓΑ».

Οἱ συντάκται τοῦ «Ραμπαγᾶ» ἠθωώθησαν προχθὲς δικα-
σθέντες ἐνώπιον τῶν καουργιοδικῶν.

Τὴν κατηγορίαν αὐτῶν ὑπετήρηξεν ὁ Εἰσαγγελεὺς κύρ.
Ῥάδος.

Τὴν υπεράσπισαν οἱ κύριοι Ζέρουκας, Καλογερόπουλος καὶ
Βαλιέτας. Ὁ πρῶτος τοῦτων ὑπεστήριξεν τὴν ἀθωότητα τῶν
κατηγορουμένων ὁμοπαραδικώτητα, ὁ δευτέρος αἰσθημα-
τικώτητα, καὶ ὁ τελευταῖος συμπεθεῖς ἀμφοτέρων.

Ἄλλ' ἐντελέστερα καὶ τῶν τριῶν συνηγόρων υπεράσπι-
σαν ἑαυτοὺς ἀμρότερα οἱ κατηγορούμενοι. Ὁ Τριαντάφυλλος
με ὕψος μαστουρικῶν καὶ δι' ὀλίγων λέξεων του, ἐκίνησε τὴν
πυλτᾶθειαν τῶν δικαστῶν· ὁ δὲ Γαβριαλίδης με νομικὰ
ἐπιχειρήματα, με πεισιπλοῖητα σαταρικὴν καὶ εἰρμὴν ἐν-
νομιῶν καλλιτεχνικώτατον, ἐπεισε τὸ δικαστήριον ὅτι ἀδί-
κω ἐκώσῃ εἰς τὸ σκαλίον τοῦ κατηγορουμένου.

Ὁ Πρόεδρος εἰσεῖς συμπεριρῶσαν ἀληθῆς παραδειγματι-
κῆν, αἱ κῆρυττες ἐκώλοσταν ἀπαθῶς καὶ ἀρῶς ὑπὲρ
τῶ κατηγορουμένων, καὶ τὸ δικαστήριον ἀπεράνη ὑπὲρ
ἀθωώσεως αὐτῶν τιμῶς καὶ εὐτυνεϊδῶσεως.

Πολλοὶ φίλοι τῶν κατηγορουμένων ἐν χαρᾷ ἤκουσαν τὴν
δικαίαν ὕπερ αὐτῶν ἀπόρριψιν τοῦ δικαστηρίου.

Οἱ δὲ ἀθωωθέντες συνάταται τοῦ «Ραμπαγᾶ» ἀναλαυβά-
σων καὶ πάλιν τὴν ἐδῶσιν τοῦ σατυρικοῦ τῶν φύλλου με
μεγαλειτέρας δυνάμεις καὶ περισσότερα προσοχὴν.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ.

Δῶρα τοῦ νέου ἔτους.

Εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τοῦ κ. Ἀνέστη Κωνσταντι-
νίδου, κειμένου ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν
Ἑρμοῦ καὶ Ῥόμβης δύνασθε νὰ εὐρητε παμπληθῆ
καὶ πλουτοίχιλα βιβλία, ἠθικώτατα, διδακτικώτατα,
χρυσοδεμένα, χρυσοκέντητα, πάσης γλώσσης, πάσης
ποιότητος, διὰ μικρὰ ἀγοράκια, διὰ τὰ νέα κοριτσά-
κια, με τερπινὴν ὕλην, με ὕλην σοβαρὰν, με ζωγρα-
φιαῖς, με ἰχνογραφιαῖς, διὰ τοὺς νέους διὰ τὰς δε-
σποινίδας, εὐθηνά, κομψότατα, στερεώτατα, καὶ ὅ,τι
ἄλλο θέλετε δύνασθε νὰ εὐρητε εἰς τὰ βιβλία τοῦ
κ. Κωνσταντινίδου.

Τὸ βιβλιοπωλεῖον τοῦ κ. Ἀνέστη Κωνσταν-
τινίδου, ὁμοιάζει με ἀνθοστόλιστον κῆπον καὶ
πρωτοχρονιᾷ με πρωτομαγιὰν κατὰ τὴν ὁποῖαν οἱ
γονεῖς, τὰ παιδιὰ, αἱ παρθένοι, καὶ τέλος πάντων ὁ-
λος ὁ κόσμος θὰ εἰσέλθῃ ν' ἀγοράσῃ πνευματικὰ
ἄνθη.

Καὶ τί ζηλευτὸ χάρισμα εἶναι ἐν βιβλίον, ὅσα
χρήματα καὶ ἀν δώσῃ τις διὰ τὴν ἀπόκτησιν αὐτοῦ
οἶδονται καλλίτερον ἀφ' ὅσα ἐξοδεύονται διὰ τὰ ἀ-
θύρματα τῆς πρωτοχρονιᾶς τὰ ὅποια μετ' ὀλίγας ὠ-
ρασκάμνουσι τὰ παιδιὰ νὰ ἐνθουμῶνται καὶ πάλιν τὴν
πρώτην τοῦ ἔτους.